

Erasmus beszámoló

Bevezetés

A 2022/23-as tanév őszi félévét Norvégiában, a világ legészakabbi egyetemén töltöttem. 200 kilométerre voltunk északra az északi sarkkörtől, így télen ez már valóban az örök hideg és sötét birodalma volt.

A helyszín

Narvik egy alig több mint 10.000 lakosú kisváros, melyből viszont majdnem 1000 fő diák. Van minden, ami élvezetessé teszi az életet, szórakozóhely, mozi, plázák és rengeteg sportolási lehetőség, de alapvetően egy jellegtelen kis iparváros, az egész élet az ipari kikötőre épül. Az egyetem épülete modern, és minden elképzelhető berendezéssel fel van szerelve, melyhez a diákok is egyszerűen hozzáférhetnek. A kollégiumok kis létszámúak, nagyon családias a légkör hiszen maximum 8 fő oszt meg egy szintet, másokkal nem is találkozik az ember, ha nem akar. Az én kollégiumomtól 20 méternyire volt a sípálya, melyet az utolsó hónapban ki is tudtam használni délutánonként. A legközelebbi valóban nagyváros több mint 1000 kilométerre van, így aki a városi hangulatot keresi, az rossz helyen jár. Ellenben viszonylag rövid buszúttal el lehet jutni a világ egyik legszebb helyére, a Lofoten szigetekre.

A tanulmányok

Én gépészmérnökként az „industrial engineering” képzésre mentem ki, mert a rendes gépészmérnöki szakon csak olyan tárgyak voltak, melyeket itthon már hallgattam, és így betekintést nyerhettem egy másik képzésbe is. A mesterképzésen az tárgyak hetente blokkosítva vannak, ezért a hiányzás egész komoly lemaradást tudhat okozni, de egy-két nap nem okoz még problémát. Sokkal kisebbek a csoportok (mi 8-an voltunk), így az egész képzésnek inkább egy workshop hangulata van, folyamatos kommunikációval a tanárokkal. BME-ről menve a tempó és az elvárások nagyon nyugodtak voltak, bőven jut idő mindenre, még ha az ember mindenből A-t is akar kapni. A tárgyak alapvetően érdekesek,

a tanárok rendesek, de az átadott tudásmennyiség nem egetverő. Az egyetem legnagyobb előnye a végtelen pénz, a hallgatók hozzáférnek a legmodernebb berendezésekhez, és bátorítják is őket a használatukra. Én leginkább a műhely lehetőségeit használtam ki, ahol rövid eligazítás után bármilyen gépet szabadon használhattunk, ideértve a CNC-marókat. Az egyetem rendelkezik fém 3D-nyomtatókkal, ezt akkor használhatjuk, ha van egy jó ötletünk és azt megkonzultáljuk a műhelyvezetővel, de nem sok mindenre mondanak nemet.

A közösség

Egy nagyon kicsi, de annál szorosabb közösség alakult ki, elsősorban a nemzetközi diákok között. A világ minden tájáról jönnek diákok, nálunk a kollégiumban a 8 főből kettő volt norvég, és ez így is több volt, mint az átlag. Az egész város tele van a világ minden tájáról érkezett emberekkel, ami az elején nekem kicsit furcsa volt, hogy a sarkkör felett egy pici norvég faluban több a bangladesi, mint a norvég, de a végére már teljesen természetes volt. Az egyetem gyakran szervez közös programokat, vacsorákat melyekre maximálisan megéri elmenni már csak az ingyen étel miatt is. Az együttélés során ütközhetnek a kultúrák, sajnos nekem is volt lakótársam, akivel a kulturális különbségek miatt nehézkes volt a közös élet.

Az élet kint

A sztereotípiák, miszerint Norvégia élehetetlenül drága egy magyarnak részben igaz, de meg lehet oldani a dolgokat olcsóbban is. Az alapvető élelmiszerek nem kerülnek sokkal többre, mint itthon, napi 1500-2000 Forintból már bőven lehet enni. A tömegközlekedés jól szervezett, de viszonylag ritkán járnak buszok, és nagyon drágák még diákként is. Ellenben rengeteg minden gyakorlatilag ingyen van, egy félévre 20 euró az egyetemi sportklubba a díj, ezért 8 sportág edzéseire járhatunk korlátlanul, a én a jégkoronggal ismerkedtem meg közelebről, bátran ajánlom mindenkinek úgyis ha még sosem korizott, mindenben segítenek. Működik egy rendszer, ahol gyakorlatilag bármilyen szabadidős felszerelést ingyen lehet kölcsönözni, úgy, mint sátrakat, hálósákokat, horgászbotot sífelszerelést. Sőt, még sítérletet is biztosítanak, így két hétig teljesen ingyen síelhettem, ezt sehol máshol a világon nem tudnám elképzelni. Az emberek rendkívül kedvesek, de az igazi őslakosok elég visszahúzódnak tudnak lenni. A város rendőrsége 3 főből áll, mert többre nincsen szükség egyszerűen, az emberek nyugodtan kint tárolják kerékpárjaikat a ház előtt az utcán lakat nélkül, és senkinek eszébe sem jut elvinni.

Az időjárás

Általában melegebb van, mint az ember hinné és amennyire északon van a város. Ez azt jelenti, hogy augusztusban 18 fokig is felmegy a hőmérséklet, és szép lassan kúszik lefele, decemberben a leghidegebb, amit láttunk -15 fok volt. A napi hőingadozás elhanyagolható, ami nagyban megkönnyíti az öltözködést egy hosszabb túrára. Augusztusban a nap egy órára ment le, de sötét soha nem volt, ez a bioritmust eléggé fel tudta borítani. A félév folyamán folyamatosan rövidültek a nappalok, míg végül az utolsó hónapban egyáltalán nem jött fel. Napközben néhány óráig volt egy kis szürkület szerű derengés, de egyébként vaksötét volt. Ez nem állított meg minket, és ilyenkor is fejlámpával ugyanúgy folytattuk a túrázást, a két méteres hó sokkal nagyobb akadályt jelentett.

Egyéb programok

A félév során ezeken volt számomra a legnagyobb hangsúly. Több mint 600 kilométert túráztunk, amik nagy része a városból, bármiféle közlekedési eszköz nélkül teljesíthető, rengeteg útvonal megy a közeli hegyekben. Viszont itt a Magyarországi túrákhoz szokottak meg fognak lepődni, ugyanis ösvények gyakorlatilag nincsenek, csak néha egy-egy jelzés, hogy jó fele megy az ember. Sok egész komoly sziklamászással és veszélyes tereppel találkoztunk, egy teljesen kezdő számára ezeket nem feltétlen ajánlanám. Mi ketten voltunk kint egy szaktársammal, ami ezen a téren hatalmas előny volt, hiszen egy ilyen túrára egyedül elindulni nem szabad, kint pedig nem biztos, hogy talál partnert az ember. Sátoroztunk a Lofoten szigeteken, sítúráztunk a sarki éjszakában, sarki fényeket kergettünk, tőkehalat fogtunk és második világháborús roncsoknál merültünk (ha valakinek van bűvár végzettsége, ez egy kötelező programpont)

